

Super

NOVÉ RUBRIKY! VÍCE HUDBY, FILMU, ZÁBAVY A STYLU!

Číslo 20 24. září 2015 34 Kč / 3,65 €

3D SAMOLEPKY!

SUPER DÁREK!

LÁSKA A SEX!

Ludka, 15:
„MŮŽU NAHRADIT LUBRIKANT MÝDLEM?“

MÅNS: Miluje Messiho!
THOM: „Jsem zadáný!“

10x HOT POSTER!

BEAUTY NOVINKY: OBJEV SVŮJ IDEÁLNÍ PODZIMNÍ PARFÉM! SLEDUJ NEJVITIPNĚJŠÍ PSÍ ÚČTY NA INSTAGRAMU!

* SELENA GOMEZ

* HARRY STYLES
* JARED LETO

HVĚZDY NA VÝLETĚ DO BUDOUCNOSTI!
PSSST! VÍME, JAK BUDOU STARS VYPADAT ZA 10 LET!

REPORT! Noah (14):
„JSEM NEJLEPŠÍ SURFAR NA SVĚTĚ!“

MOVIE STAR: SOFIA CARSON!
NÁSLEDNÍCI

braveweb.cz

VODA PRO VÁS

PROSINEC 2017

Vodovody a kanalizace vlastní z 85 % města a obce

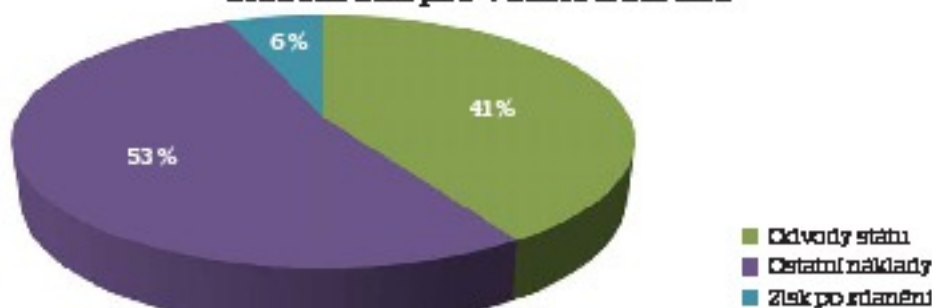
V poslední době se v médiích objevuje nárok, že by se voda měla vrátit do českých rukou, a vytváří se tak dojem, že vodárenskou infrastrukturu v České republice vlastní zahraniční společnosti. Tato fáma se však neralikuje na pravdě. Česká města a obce vlastní totiž na většině území ČR veškeré vodovody a kanalizace, úpravní a čistírní vody i další infrastrukturu. A jako správní hospodáři se o její rozvoj také starají. V jejich kompetenci je vypracování pravidelných plánů rozvoje a modernizace vodovodních a kanalizačních sítí a ostatních vodohospodářských zařízení. Zodpovědností vlastníka je dále vybrat provozní společnost a nastavit podmínky provozování, určovat výši nájemného, které provozovatelé vlastníkům - tedy městům - platí, i každoroční schvalovací ceny vody.

Města a obce tak mají veškeré rozhodovací pravomoci nutné pro péči o svéžený majetek.

Modernizaci financují města především z vodného a stočného

Vodné a stočné vybírá provozovatel, to vědí všichni. Co už se ale ví méně, je fakt, že velká část těchto peněz skončí u vlastníka infrastruktury. Provozovatelé platí městům za užívání infrastruktury nájemné. Správně hospodářící města a obce

Složení cen pro vodné a stočné

z těchto peněz financují investice do vodárenské infrastruktury (nový a obnovu).

V České republice v letech 2010 až 2015 zaplatili soukromí provozovatelé na nejmenším více než 40 miliard korun. Další 15 miliard korun pak vložili do infrastruktury v rámci oprav a běžné údržby. Jen v minulém roce se do české vodárenské infrastruktury investovalo rekordních 12,5 miliardy korun.

Kolik se z vodného a stočného odvádí státu? Až 41 %

Z každé koruny vybrané na vodném a stočném tak putuje až 41 haléřů státu. Srovnajme si například DPH u nás a v zahraničí. Zjistíme, že v řadě zemí světa je mnohem nižší sazba. Například v Argentíně, Austrálii, Japonsku, na Malte, ve Velké Británii, USA či v Izraeli je

dokonce daň z přidané hodnoty na vodu nulová. Ale nejde jen o výjimky. I v dalších evropských zemích je DPH mnohem nižší. Například ve Švýcarsku je aktuální sazba DPH 2,5 procenta, v Lucembursku tři procenta, ve Francii 5,5 procenta, v Belgii, Nizozemsku a Portugalsku šest procent, v Německu sedm procent, Polsku osm procent, ve Slovinsku 9,5 procenta a v Rakousku deset procent. V České republice platíme 15procentní sazbu DPH na vodné a stočné.

K tomu vodárenské společnosti odvádějí poplatky za podzemní vody, poplatky za odběr povrchové vody, poplatky za vypouštění odpadních vod, zábrany prostranství, od vody státu, věcná břemena vč. štátní daň z příjmů, daň z nemovitosti, korporátní daň a daň. Celkové platby státu tak dosahují až 41 procent.

Vodní dům získal dvě významná ocenění

Vodní dům zvítězil v pátém ročníku soutěže o **nejobdivnější turistický cíl Česka v kategorii Krásy země - sídliště pro celou rodinu**. Soutěž DestinaCZ organizuje agentura Czech Tourism, která každý rok představuje zajímavé turistické atrakce například Českou republikou. O vítězi rozhodovala veřejnost hlasováním na webových stránkách www.ceskokzemepribeml.cz.

Dalším oceněním se dočkala interaktivní expozice Vodního

důmu, která zvítězila v soutěži **POPAI AWARDS 2017** v kategorii **Ekologické koncepty**. Do soutěže bylo letos přihlášeno 109 realizací ve 20 soutěžních kategoriích.

Vodní dům je návštěvnické středisko evropsky významné lokality Žetava, které vzniklo s pomocí skupiny Veolia Česká republika. Najdete v něm moderní expozici pro celou rodinu, která vás atraktivní formou seznámí s fascinujícím světem vody.

Představujeme

předsednictvo české ústřední rady PO SSM

Zvolili je pionýři pracovníci na konferenci ČSR. Jsou v něm lidé, kteří řídí pionýrskou činnost v České socialistické republice. Přesto, že jejich funkce v dětském a mládežnickém hnutí patří k nejdůležitějším a časově nejnáročnějším, nezapomínají na své dětství, jsou veselí, rádi zpívají a zachovávají si mládí jako konečně všichni, kteří celý život věnovali dětem.

Všem členům předsednictva jsme položili dvě otázky:

1. Jaké to bylo, když vám bylo třináct?
2. Co byste přál dnešním třináctiletým?

Zde jsou jejich odpovědi:

MIROSLAVA NĚMCOVÁ, 34 let, tajemnice ČUV SSM a předsedkyně České UR PO SSM. Pionýrkou se stala na osmiletce v Českých Heřmanicích v okrese Ústí nad Orlicí.

1. Byla jsem jednou z prvních tří pionýrek u nás ve škole – a den, kdy jsem přebírala pionýrský šátek, si budu vždycky pamatovat. Bylo to před 1. májem a já si večer nechtěla sundat ani šátek, ani pionýrský kroj. Později, když už jsem pracovala v pionýrské organizaci déle, jsem ze všeho nejraději byla v přírodě – možná už tenkrát proto, že mě ze všeho nejvíce bavila ve škole biologie. Chtěla jsem jednou pracovat v biologickém výzkumu. Nakonec jsem taky vystudovala právě biologii a chemii...

2. Přála bych všem, aby jim chutalo a elán, s nimiž 1. září jdou do školy, vydržely po celý rok, aby se snažili dělat rodičům, učitelům i oddílovým vedoucím co největší radost. Aby všichni prožili v pionýrské organizaci hezké chvíle, na které budou vzpomínat. A – aby právě jejich oddílový vedoucí byl ten nejlepší ze všech.

EVA BARANOVÁ, 18 let, studující gymnázia, zástupce vedoucího oddílu Šestka na 78. skupině Škalka v Praze 10.

1. Do školy jsem chodila v Praze 10 v Rybníčkách, asi ve třinácti letech jsem začala

FRANTIŠEK NĚMEČEK, 43 let, pracovník OV KSC v Chebu, člen vedení pionýrské skupiny při 2. ZDS v Chebu.

1. O tom, že bych mohl být pionýrem, jsem ve svých třinácti letech neměl ani tušení. Bydlil jsem s rodiči v rumunských horách, v české obci Gernik. Otec pracoval v dolech, mále hospodářství jsem měl na starosti jen s maminkou. Uměl jsem orat i sekat, pásil jsem krávy i koně. Jako správný vesnický kluk jsem přesně věděl, kde jsou nejlepší hrušky, jací ptáci kde hnízdí. V patnácti letech jsem se s rodiči přestěhoval do Československa.

2. Každý by měl v novém školním roce něco vymyslet, vykonat, dokázat. Nezáleží na tom, zda to bude v učení, ve sportu, v přírodovědě. Mělo by to být něco takového, aby si třeba zasloužil od rodičů i mimořádnou odměnu – kolo nebo něco podobného, po čem každý kluk i děvče touží.

EVA SLÁNSKÁ, 42 let, ředitelka ODPM Praha-západ, předsedkyně okresní rady PO SSM, místopředsedkyně KRPO.

1. V roce 1949 jsem se přihlásila do PO a 10. 6. 1950 jsem skládala pionýrský slib. V naší ZDS v Lupačově ulici v Praze na Žitkově jsem se stala předsedkyní skupinové rady. Tenkrát ještě byla většina dětí mimo organizaci, museli jsme je přesvědčit dobrou prací. Naš skupinový vedoucí Jiří Sequart se o skupinu valice staral, i když sám studoval na právnické fakultě. Měli jsme svůj vlastní skupinový tábor v Husinci, připravovali jsme bojové hry v Kapslově, agitky, já sama jsem vedla malé děti (tehdy ještě nebyly jiskry) a připravovala je ke vstupu do pionýrské organizace. Byla to doba, na kterou budu vzpomínat celý život.

2. Všechno, co pionýři prožili krásného na táborech u nás i v zahraničí, by měli přinést do života svého pionýrského kolektivu. Přála bych jim, aby to uměli. Přála bych jim také vedoucí, jaké jsem měla já. A protože škola je vlastně pracovištěm našich pionýrů, přála bych jim, aby se každý svým školním povinnostem uměl věnovat se všim úsilím a soustředěním.

zápalek. V pionýrském oddíle jsme měli vedoucího, ale moc jsme se nescházeli a vlastně se nic nedělo. V pionýrské organizaci jsem začala pracovat hlavně proto, aby už nebyly žádné děti, které by měly na své pionýrské léta tak málo hezkých vzpomínek, jako mám já.

2. Přála bych všem, aby měli dost síly splnit staré sportovní heslo: dobře odstartovat, potom přidat, vydržet a nasadit rychlý finiš. Ať se všem líbí ve škole i mimo ni a ať mají uspokojení z dobře vykonané práce.

MILUŠE MAJEROVÁ, 45 let, vedoucí oddělení ODPM v Českém Krumlově, Pionýrkou byla v Soběslavi, zakládající členka.

1. V Soběslavi se tenkrát začala zakládat PO a já stála při jejím zrodu. V březnu a v dubnu jsme prošli prvním školením a začala jsem pracovat jako oddílová vedoucí. Když byl pak skládán první pionýrský slib, předčítala jsem text na stadiónu do městského rozhlasu. A hned na první schůzku přišli všichni pionýři v kroji a soudruh ředitel se divil, co se to děje, co to je za slavnost.

2. Hodně dobrých oddílových vedoucích a pionýrů hodně aktivní, aby se starali o práci ve svém oddílu. Všem dětem mir.

divala na prázdniny k babičce. Od těch dob mi zůstala láska k zahrádkárení, k houbaření a k přírodě.

2. Dobrého vedoucího. Tak jako já si vzpomínám na svého vedoucího, aby i oni na něj vzpomínali a aby vedoucí a kolektiv jim do života něco dali. Také dobrou klubovnu, aby nemuseli sedět jen ve třídách.

JOSEF TÝČ, 44 let, sekretář redakce Sedmičky pionýrů.

1. V pětáctýřcátém rocu ještě pionýrská organizace neexistovala. Měl jsem ve Kbelcích, kde jsem bydlel, klukovskou partu – spolu jsme sportovali, chodili na výlety, hledali dobrodružství. Vzpomínám pořád na léto v pětáctýřcátém: rudooarnejci měli u nás na letišti stádo koní, které vodili koupat do kbelského rybníka. Někdy nás vzali s sebou a bylo to nádherné, bez sedla, držet se za hřív a pádit loukou k vodě.

A pionýrský tábor? Ten jsem stihl až jako vedoucí oddílu, hned po maturitě.

2. Přál bych všem, aby se jim líbila nejen škola a to, co budou v pionýrském oddíle dělat, ale taky Sedmička. Aby na jejich stránkách našli hodně nejen zajímavého a zábavného, ale užitečného právě pro práci jejich oddílu.

MILUŠ MATUŠKA, 36

cerkveni časopis.

L. I.

V Saboto 1. Maliga serpana

1848.

Predgovor.

Eno je potrebno: to čez vse ceniti, tega z vso resnobo iskati in se pred vsem zagotoviti, že zdrava pamet vsakterimu veléva, in neki notranji glas, ki se ne da lahko zadušiti, z nepremagljivo močjo ukazuje. Kaj je to eno potrebno? Zveličanje v Bogu in večna blagost v sklenitvi z njim, ki je vi: vse blagosti. Kdor to doseže je svojiga življenja imenitni konec dosegel; od njega se zamore reči, da je bil lepó zeleneče drevó, ki bo, presajeno v vert nebeskiga raja, tam vékomej cvetlo. Kdor pa zgreši zveličanje v Bogu, je konec svojiga življenja zgubil, in je usušena veja na drevésu človeškiga rodu, ki se v ogenj verže in zgori. On je zastoj živél, ko bi bil tudi vse zaklade svetá nabral, in bi se mu vse ljudstva bile uklanjale; on je pred Bogam brez veljave, ko bi tudi s svojo učenostjo vso zemljo in podnebje bil obsegel: vse to bo v brezno temne praznote vtopljeno.

Kdo nam pa svetlo luč užgè, da pot najdemo, po kateri se pride k zaželjenimu koncu? Kdo nam podá rokó, ki nas varno in gotovo tje perpelje? kdo nam pokaže drevó življenja, kteriga sad nas za véčno življenje uterduje? Gospod sam v svojim usmiljenji je drevó življenja v pušavo naše zemlje vsadil. In to drevó je Kristus, eniga bistva z Bogam in eniga bistva tudi z nami, ker je v času rójen bil iz Marije device. Kdor od tega drevésa jé, za tistiga je zélo smerti bodečo moč zgubilo, on bo živél vékomej. In nobeno drugo imé pod nebam ljudém ni dano, v kterim bi zamogli zveličani biti, kakor imé Jezus. To imé je čez vse imena; in ker je Sin pokoren bil do smerti na križi, ga je Oče povišal, in celo človeštvo v dédino (erbsino) mu podčlil in prepustil vso sodbo, da on ne sodi nikogar, temú Sin, ker je v smert dal svojo dušo.

Vse zaklade gnade in resnice, ki jih je s svojo kervjó za nas perdobil, je človeškemu rodu kakor drago in bogato dédino zapustil in svoji nevesti, cerkvi, zročil, ktere vogelni in ustavni kamen je on

sam, Kristus Jezus. Vse skrivnosti in dari svoje ljubezni je v roke zvoljenih aposteljnóv položil, da jih podeljujejo vsakterimu, kteri se v sposnanji svoje revšine ponujene gnade udeležiti želi. Aposteljni, keršeni v ognji in s. Duhu, opasani z orožjem luči in moči, so šli iz Jerusalema skoz Judejo, Samarijo do pokrajín svetá, ter so razglasili Jezusovo imé. In svetla luč tega imena je vučla serec ljudstev, in kmalo se je ognjeni stebér keršauske cerkve častljivo vzdigoval prot nebu. In narodi so skupej vrelí, in se grelí o soncu zveličauja, ter zajemali sladki mir za svoje duše iz hogatih studencov odrešenja. S. Duh, ki je s svojimi perutami jih obséčil, je rodost in ljubezin v njih serec vlival.

Aposteljni so si nasledake za sveto službo evangelija posvečevali, in njim, kterih zvestobo so v duhu poterdili, vso polnost darov odrešenja prepustili. Po vesoljnim svétu so se škofje ustanovile, in v Rimu je sedél naslednik s. Petra, kteriga je Kristus postavil za podstavno skalo svoje cerkve, kterimu je izročil ključe nebeskiga kraljestva, za kteriga véro je molil, da nikdar ne omaga, kterimu je vse ovéice zročil, da naj jih vodi na paše rodovitne. Tukej tedej v keršausko-katolški cerkvi teče vir zveličauja, tukej v rokah rimskiga papesha in škofov s njim zedinjenih so hranjeni zakladi vse gnade in resnice, tukej je drevó življenja usajeno, ki ga duhovni pastirji z mečam evangeliske besede varovati imajo. Kdor tedej življenje hoče in zveličanje, naj ga iše v katolški cerkvi per naslednikih aposteljnóv, kdor želi spoznati resnico, naj zvestó njih glas poslušá, in si ga globoko v serec vtisne. Nikdar se kdo bres težke kazni (strafinge) temu glasu ni ustavljal, in gnad ponujenih zametval. „Kdor vas poslušá, poslušá mene; kdor vas zaničuje, zaničuje mene, in kdor mene zaničuje, zaničuje njega, ki me je poslál.“ Luk. 10, 16.

Ta cerkev, ktere vogelni kamen je Kristus Jezus sam in njeni stebri preroki in aposteljni, je tudi edino terdno in obstojno na zemlji. Obljúba Kristusova ji nepremagljivo terdnost daje, s. Duh jo s svojo močjo vlada in čuje nad vsim perzadu-

PODNIKATELÉ OBJEVUJÍ KOUZLO HERALDIKY

UKÁZKA OSOBNÍHO ZNAKU Tomáše Pokorného, majitele firmy Alerion. Obecné figury ve znaku představují dva bájní alerioní (orlice bez zobáku, jazyka a pařátů), kteří odkazují k názvu firmy, ale také k mytologii.

SÍLA TRADICE

Každodenním chlebem naší firmy je výroba vlajek, znaků, štítků a odznaků s firemními a reklamními logy, a to ve velkých sériích průmyslovým způsobem. Naše firma ale udržuje a rozvíjí i klasické metody výroby symbolů tradičním uměleckořemeslným vyšíváním, které má v naší zemi bohatou historii a tradici. Využívá přitom i své heraldické zázemí, stejně jako historické a archivní znalosti.

Slavnostní vyšívané vlajky a prapory a jejich používání při různých setkáních, oslavách a slavnostních příležitostech v obcích a městech je trendem v České republice již několik let. Nově začaly tradice a jejich sílu objevovat i firmy a společnosti.

Do vyšívaných vlajek se dobře zachycují trvalé hodnoty, které podnik dlouhá léta

budoval a jež stály za jeho úspěchem. Bývají vyjádřeny působivě vyšitými grafickými motivy a hesly. Svoje místo zde jako symbol úcty k tradicím mají například původní nástroje, které se v daném oboru používaly, nebo historické cechovní symboly. Vyšívaná vlajka se u tradicionalisticky zaměřených firem používá i ceremoniálně jako určitý rituál při předávání vlády nad firmou, například při výměně generací v řízení podniku (po vzoru žezla předávaného z ruky do ruky).

Takový sametový vyšívaný prapor či znak je vnímán trvale jako zhmotnění firmy samotné, respektive vlády nad ní, a ideje, které představuje jako dědictví a hodnotné sdělení dalším generacím.

VZESTUP OSOBNÍ HERALDIKY

Vlajky mohou nést i prvky z heraldiky svých majitelů nebo zakladatelů. Tim se dostáváme k dalšímu trendu, a to je zhotovování osobních, respektive rodinných erbů, které reprezentují svého nositele na hlavičkových papírech, vizitkách nebo také v podobě vyšívaných symbolů, znaků či stolních vlaječek i v reprezentačních prostorách, kanceláři či v soukromé rezidenci. Osobní znak přitom může mít každý, status podnikatele není nutný.

Osobní heraldika je vedle starší šlechtické samostatnou disciplínou, která se úspěšně dlouhá staletí vyvíjí třeba ve Švýcarsku a nově také na Slovensku. Nejde přitom o napodobování šlechticů nebo vytváření zdání o starobylosti rodu, ale přiznané aktuální prezentování jejich nositelů s využitím platných heraldických zásad. Takový znak pak reprezentuje i další generace v rodině svého původního majitele.

Zajímavostí může být i to, že stále více Čechů si svůj osobní znak nechává navrhnout, což nám potvrzují nejen zvyšující se zakázky, ale i čísla České genealogické a heraldické společnosti. Dle ní byl uplynulý rok 2015 doslova rekordní. Přesto však zůstává

PRAPOR PIVOVARU ČERNÁ HORA, který už více než deset let nese šlechtické erby svých zakladatelů a historických majitelů.

osobní heraldika záležitostí spíše mužskou a mezi registrovanými znaky jich je pouze deset procent ženských.

POD JEDNÍM PRAPOREM

Trendem je i zvýšená potřeba používat vlajky a prapory jako symboly s archetypálním poselstvím sjednocení jako takové. Kromě samotné funkce zvýraznění identity vlajčí vlajka s logem u sídla firmy ve spojení se státní vlajkou dodává firmě punc důvěryhodnosti a stability a zvyšuje úroveň vnímání síly jejího jména.

Vlajky a znaky využívají firmy jako vhodný prostředek sepětí zaměstnanců s firmou v duchu „jeden prapor nás spojuje“ či „pod jedním praporem bojujeme“. Takto jsme například vyhotovovali pro jednu zahraniční automobilku čestné vyšívané znaky pro zaměstnance jako trofeje v soutěži o kvalitu.

TOMÁŠ POKORNÝ
majitel firmy Alerion

Tváříčka buclaté holčičky patřila v roce 1930... - nejhubenější manželce na světě, TWIGGY!!
● Druhý snímek je z roku 1930. Tenkrát se ještě kluk v kostkované košili a s kalhotami na mohutných kšandách jmenoval Mickey McGuire. O něco později se z něho stala dětská filmová hvězda MICKEY ROONEY. Dnes je z tohoto zra-
vého a pihovatého kluka starší pán; filmování však na hřebík nepovšil. Nedávno jste jej mohli

vidět i vy ve filmu „To je ale bláznivý svět!“, ve kterém vytvořil jednu z hlavních rolí.

Slavný černý zpěvák a trumpetista LOUIS ARMSTRONG se po letech přiznal k jednomu uličnickví: „Víte, jak poměrně bezpečně zjistíte, kolik je hodin? V dobách, kdy jsem býval mladý, ale ještě mi nepatřily žádné hodinky, jsem odpověď získával jedním skoro zaručeným způsobem – prostě trumpetou. Po chvíli hrání se ozvalo bouchání na stěnu a rozlišený soused nespomněl dodat: „Nestydíte se, ještě v jednu v noci děláte takový rámus...“

Patrně nejkratší korespondenci se může pochlubit francouzský spisovatel VICTOR HUGO. Krátce poté, kdy vyšel jeho román Bidnici, chtěl zjistit, jak se knížka prodává. I poslal svému vydavateli dopis. Napsal do něho pouze velký otazník. Odpověď prý přišla téměř okamžitě. Byla stejně jednoduchá – vykřičník.

Vynikajícího amerického vynálezce TOMÁSE ALVY EDISONA se jedna z obdivovatelek při společenské sedánce nedůvěřivě zeptala: „Opravdu jste, mistře, vynálezci mluvicího stroje?“ Edison se krátce zamyslel a zvidavou ženu uspokojil: „Kdepak... copak si už nespomínáte? Mluvicí stroj se na světě objevil hned po Adamovi. Vymyslel ho sám Štofítel a jmenuje se píseček Eva.“

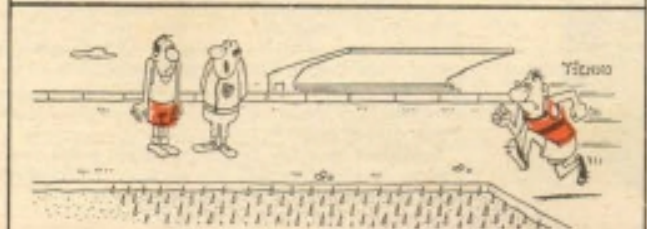
Setkání velikánů bývají zajímavá a občas se při nich i trochu „píská“. Právě tak, jako tomu bylo při návštěvě francouzského zpěváka a filmového herce MAURICE CHEVALIERA s anglickým spisovatelem a dramatikem GEORGEEM BERNARDEM SHAWEM.

„Do kina nechodím a do divadla přijdu jen zřídka...“ začal řeč Shaw. „Vlastně jsem ještě neměl příležitost poznat vás. Jako spisovatel bych si s vámi ale strašně rád popovídal. Jste přece jen známý člověk... Řekněte mi něco o sobě. Co a jak zpíváte?“

Chevalier se nedal zaskočit. Oplatil jedovatému Shawovi se stejnou škodolibostí:

„Vaše upřímnost je pro mne jako lék. Daroval jste mi kus dobrých nálad a odvahy. Víte, i já se musím přiznat k jistému nedostatku, i když jste velký autor, nežeti jsem ani jedno vaše dílo. A přece jen bych o vás měl něco vědět. Co a jak vlastně píšete?“

O SHAWOVI kolují desítky histerek. Jedna z nich připomíná jeho rozmluvu se začínající spisovatelkou. „Mistře, jaký způsob psaní vy osobně považujete za nejlepší...“ zeptala se ho dotyčná. Shaw do ní zabodl pichlavá očka a ochotně prozradil: „Zleva doprava, milé dítě...“

A tohle je doskočiště jen pro přeborníky. Kdo neskočí sedm metrů, je vyřazen.

MR. SEN

Hudba: Zdeněk Marat.
Text: Zdeněk Borovec. Zpívá HELENA VONDRÁČKOVÁ. Foto: O. Diabola.
© Editio Supraphon, Praha-Bratislava 1970

G#7 F
 Víte, sňoubní svíčka, svět chci jen při sňob-ku, sňoubní na me svíčka s'm,
 G#7 F
 sňobko přijde svenka, při- jde s' se chvil-ku, je-ko s'vítí-vo-ku s'm.
 C F C#7 F D#7 C
 Mj Mister Sen, co se nač ló- kee abý- bá, mj Mister Sen, co mě
 G#7 F C#7 G#7 G#7
 na - vít-ka s'f- bá. Sňoubní svíčka, sňobko,
 C F G#7
 s'ce mě s' na ka-báns a mě u-spá-venku šrě, větře rá-ka-jíci,
 G#7 F#7 D#7
 kdý ty si nešš píci, sňobno tedy svíča já, která sňobá cítim tu
 G#7 F#7 G#7 F#7 G#7
 v'vadeb, já kterou de svíček s'f- tí s'f v'váb a Mister Sen, dobrú
 G#7 F#7 G#7 G#7
 noc, dobrý šen, račta dá, Mister Sen, hn hn.
 G#7 F#7 G#7 F#7 G#7
 hn. hn. hn. hn. hn.

Agapornis

jako domácí mazlíček

Už to, že agapornis je malý, ho řadí mezi domácí mazlíčky, kteří nejsou nároční na velké prostory. Pravidlo ale je, čím větší klec, tím lepší. Určitě bychom měli nabídnout bidýlka z přírodních materiálů. Svému miláčkovi bychom měli dopřát i čerstvou větvičku. Nesmíme zapomenout, že se agapornis také velmi rád koupe. To řešíme koupelničkou nebo „přírodním vodopádem“ z kohoutku. Na krmení není vůbec náročný a v dnešní nabídce směsí, míchaných přímo pro agapornise, si vybere každý. Sépiová kost je samozřejmostí, tak jako čistá voda každý den.

Pokud zvolíte agapornise a chcete ho jako hodného domácího mazlíčka, tak bych doporučila určitě ručně dokrmeného. Ale i tady si musíme dávat velký pozor na chovatele, kteří dokrmují pouze pár dní před výletem a v inzerátu napíší, že je dokrmený od 5. dne... Ručně dokrmený agapornis se hodí i k menším dětem, je hravý, přítulný

a nebojácný. Dobře si vzpomínám jako dítě na nepříjemnou zkušenost s andulkou, která mě první den štípala do krve.

Mám několik párů agapornisů, jak škraboškové tak i fischeri. Ti nejsou ochočení a nikdy nebudou. Mám je pouze do chovu.

Ručně dokrmený papoušek je závislý na člověku a do chovu se moc nehodí.

Agapornis, a jak mu děti rádi říkají zkráceně agouš, je rozený akrobat. Dopřejte mu několik hraček v kleci a rázem cirkusové představení může začít. Vždy říkám, že je to takový klaun, který vás dokáže pobavit v každé situaci. A věřte, že i obyčejný provázek v kleci mu udělá velkou radost. Jakýkoliv nový podnět ke hraní je vždy vítaný.

Jestli ale chcete chovat papouška, který se naučí

Ruční dokrmování mláděte stříkačkou

Posvátný stan na dýmky: Prérijní Indiáni kouřili dýmku míru – kalumet, a to při uzavírání smluv při poradách kmene a při náboženských úkonech.

N. S. Chruščov při návštěvě USA dostal darem krásně vyřezávanou indiánskou dýmku. Bylo to symbolické ocenění jeho snahy o udržení světového míru.

Všechny snímky jsou od M. Kocara.

S dýmku míru za divokými Apači

V nádobce z kůry to zasyčelo. Míhotavý plamen malého ohýnku jen slabě osvětloval polonahá záda klečícího muže. Vyhrabával z okraje ohniště rozžhavené oblázky a vha- zoval je do hrníčku. Voda se vařila. Svažené kořínky i kůra nádoby a pryskyřice, kterou byla vysmolena, zavoněly: k muži přičaplo děvčátko a nedečkávě vztáhlo ruce po horkém nápoji.

Naproti se tísnilo u ohně několik žen, hlavy měly hluboko skloněny nad prací. Nemohly na ni vidět, spíše po hmatu spravovaly mokasíny. V malém ležení panovalo až dosud ticho.

Tu se pohnul u nohou jedné z žen balíček. Zavrněl a zajíkl se: do údolí se snesl dětský pláč. Celá kaskáda dětského nářku, takového, jakým pláče malé děti prudce vytržené ze spaní. Co trápilo bezbranného tvorečka, zabaleného do koží a ležícího vysoko v pustých horách u matčiny nohou?

Bolest?

Zima?

Hlad?

Nic z toho. Ba ani ne tvrdě bříško. Byl to strach, ta noční můra úleku, ten věčný stín prchajících a skrývajících se.

Hrůza dospělých a dospívajících se přenesla i na to nejmenší, které o světě ne-

vědělo téměř nic, které nikomu nikdy neublížilo, ale které bylo jako ti ostatní psancem.

Psanci ze Sierra Madre nemají právo žít. Takový zákon zde zavedli běloši. Za skalpy divokých Apačů se platvalo penězi.

Divoké a rozervané pohofí, které se rozkládá na několika stech čtverečních kilometrech a je protkáno roklemi, obrovskými balvany, slujemi – obydlími předhistorických lidí, říčkami a potoky, velikými stromy a obydlené jeleny a medvědy, bohaté na jedlé kořínky, jahody a agáve – to je Sierra Madre.

V tomto drsném kraji našlo úkryt několik desítek chiricahuaských Apačů, potomků těch, kteří s Geronimem vedli zoufalý zápas o svobodu v letech 1885 až 1886.

Čas od času se bělochům podaří někoho z nich ulovit jako divé zvíře. Čas od času se podaří chytit ženu nebo dítě.

Vypráví zpačská žena Lupe:

„Otce i matku mi zabil v boji. Byla jsem pohromadě s deseti možná až patnácti Indiány, bylo mezi námi hodně žen. Pamatuji, že jsme jednou bydlili hodně dlouho v jeskyni a dokonce jsme pěstovali kukuřici.“

Apáčové patří (spolu s Navahy) mezi nejnižší kmeny jazykové skupiny Athabasků. Bojovali snad nejurputněji ze všech proti bělochům v letech 1850–1883. Teprve v rezervacích přešli z polokočovného loveckého způsobu života k pěstování některých rostlin.

VŠE pro kočku

V našem městě žije 35 864 obyvatel. Sčítání se provádělo velmi odpovědně, mnohem pečlivěji než jiná léta. Dotazníky narostly o řadu nových rubrik, takže máme podchyceno kdeco od A až do Zet; od abatyši (0,5*), abiturientů (753), absentérů (36), abstinentů (7) a administrativy (9 003 zam.) až po žonglery (4), žrece (36**) a žurnalisty (3). Koček všeho druhu bylo k 31. březnu minulého roku zjištěno 8 608. Za věrohodnost tohoto údaje ručím, počítal jsem je třikrát. Vzápětí vyšlo najevo, že to bylo k účelům daňovým.

Od 1. dubna min. r. nás tedy postihla daň z koček. Mne osobně nikoliv, protože poslední mnou chovaná kočka posla nedlouho před tím, než naše lidospráva sáhla k onomu v podstatě dosti nepopulárnímu opatření. Přesto se cítím postižen možná dalekosáhleji než ti, kteří si i po prvním dubnu ponechávali své miláčky — všelijaké ty Mourky, Macičky, Lízy a Mindy, jak jsem je poznal, když jsem svého času slídlil po tmavých půdách, prolézal vikýři, číhal za komíny a riskoval život na hřebenech střech. Vracíval jsem se tehdy ze zaměstnání pošpiněný od sazí, plný chlupů a s četnými škrábanci na rukou i obličeji. Řekli mi, že je to nutné. Důvěřovat, ale prověřovat, dodal soudruh Fiala, autor zdaňovacího návrhu. Naši pracující leďacos zažili a mohlo by je napadnout, že nevidujeme kočky jen tak zbůhdarma. Zamýšlená úprava by se pak snadno minula účinkem.

Měl samozřejmě pravdu. Občané jako by něco tušili, a počty jimi udávané byly hluboko pod skutečným stavem. A pak přišel den, kdy se dohady a pověsti potvrdily — 1. duben min. roku. Reagovali zcela spontánně. Zdrželi se urážlivých výroků a nadávek, neboť obojí je žalovatelné, a uchýlili se k pořádnému mňoukání, vrčení a vřeštění na adresu placených i neplacených funkcionářů lidosprávy. Ti odvážnější chodí v noci vrískat pod okna

* t.j. 1 abatyše s polovičním úvazkem.

**) údaj z r. 1953.

svých poslanců. Jsou-li přistiženi, nic se jim nedokáže. Cvik dělá mistra a jejich hlasy jsou k nerozeznání od řádně zdaněných koček, jichž se za tmy potulují městem tisíce. (I za utrácení kočky je předepsána zvláštní taxa.)

Přes rok už trvá tahle válka nervů a není nejmenšího náznaku, že by chtěla polevit. Mně pošta doručuje co chvíli drobné pozornosti od nejrůznějších dárců a obsah balíčků je pokaždé týž — čerstvý kočičí trus; a to jsem jen pouhým vykonavatelem rozkazů.

Na druhé straně své spoluobčany docela chápu. Jsou

v bezvýhodné situaci a vědí o tom. Daňový předpis, neúprosný jako gilotina, nepřipouští sebemenší možnost úniku. Poplatník — nechce-li nést škody způsobené nehubením myši — má na vybranou:

- hubení těchto za úplaty pracovníky deratizačního odboru;
- individuální chytání těchto prostřednictvím pastí, (což je spojeno s obtížnou každodenní manipulací, nehledě už na kvalitu a krátkou životnost tohoto nedostatkového zboží, jehož cena byla k 1. dubnu současně opět upravena);
- držení si kočky domácí.

Paní B., moje sousedka, zapisuje jako řádná hospodyně

všechny výdaje. Od ní vím, že kromě základního paušálu 10 korun čtvrtletně, poplatku za očkování zvířete (15 Kčs) a odhmyzení (8,50 Kčs) zatížilo rodinný rozpočet hlavně to, že jejich angorská kočka Júza vrhla dvakrát po sobě mladé. Byl to drahý špás. Paní B. je chtěla utopit, s čímž však předpis z 1. dubna počítal a povolil to výslovně jen osobám k tomu určeným. Odborné a bezbolestné provedení utopení devíti koťat ji tak přišlo na 120 Kčs — na zmíněný výkon je totiž 300% daň. Marně se bránila; byla pouze poučena, že má možnost vyhnout se dalším výdajům, opatří-li své čtyřnohé přítelkyni K-Antigest (jedna dávka 30 Kčs), případně nově vyvinuté nitroděložní tělísko zn. MICI (poplatek za zavedení 200 Kčs.) Mám dojem, že poslední zásilka kočičích výkalů byla právě od paní B. Nikdo jiný by to tak pečlivě nezabalil.

Ačkoliv předpis počítá s úlevami a bere v úvahu — aby nedocházelo ke zbytečným tvrdostem — i sociální hlediska, je kdekdo u nás rozladěn, drobnými plátcí daně z koček počínaje a konče soudruhem Fialou, který ji prosadil. Nevá dáň — jak se zdá — neplní prozatím to, co se od ní očekávalo. Mzdy a platy výběrčích, revizorů, zvěrolékařů, topičů a dalšího personálu přesáhly v úhrnu příjem z daně, takže jej stačily pohltnout a podílejí se značnou měrou na celkové pasívní bilanci roku. Jak ukázal podrobný ekonomický rozbor, na každou kočku teď město naopak doplácí částkou 4,51 koruny měsíčně. Pochybuji, že tento údaj bude v dohledné době zveřejněn. A i kdyby se tak stalo (funkční období s. Fialy má letos vypršet), sotva najdu dost odvahy k přiznání, že jsem to byl já, kdo mu loni v první březnové dekádě vhodil oknem do úřadovny naši chciplou kočku Mindu. Přestože mršina silně páchla, měl jsem volit vhodnější a přiměřenější formu kritiky a už tenkrát otevřeně poukázat na jeho četné nedostatky, mezi které patří v prvé řadě subjektivismus.

TURČIČOVA METODA

ING. ERIK ŠAFKA

Časy se mění a lidé s nimi. Dnes i my v CSR jsme nastoupili cestu k socialismu. To znamená, že výrobní prostředky už velkou většinou nenděleží kapitalistům, ale prostřednictvím státu všem pracujícím. A zlepšení pracovních metod znamená vyšší a levnější výrobu, z níž má prospěch ne jako dříve několik jednotlivců, ale každý občan republiky. Pracující si to uvědomují. Svědčí o tom řada zlepšovacích návrhů i významných vynálezů, o kterých vás chceme v této rubrice informovat. Dnes otiskujeme článek o Turčičově stavební metodě, která podstatně urychluje stavební práce. A to právě velmi potřebujeme. Je nás hodně, kteří nebydlíme, anebo bydlíme špatně. A my chceme, aby každý bydlel dobře. Turčičova metoda nám to může podstatně usnadnit.

V čem záleží Turčičova metoda? Zedník Turčič rozdělil pracovní postup při zdění na část odbornou, t. j. na kladení cihel — poslední to fázi při zdění, na rozprostírání malty a na část neodbornou, t. j. na dopravu stavebních hmot (cihel a malty) až k okamžiku, kdy nastává odborná část práce. Práce zedníků je přísně omezena na odbornou složku práce. Všechny ostatní úkony se provádějí pomocnými silami. Výsledek toho je, že poměr počtu zedníků k dělníkům, který při normálním zdění byl 2:1, se při práci v Turčičově metodě změnil na 1:2. Přiměřeně k tomu stoupl výkon. Při normálním způsobu zdění

va. Dělnickou část Turčičovy party vede podavač, který pomáhá zedníkovi předávkou při všech jeho úkonech. Normální jeho práce záleží v tom, že stále podává vedoucímu zedníkovi do rukou cihly. Čím lépe je tato dvojice seřádná, tím větších se docílí výkonů. Ostatní dělníci mají za úkol nepřetržitě zásobovat skupinu stavebním materiálem, t. j. cihlami a čerstvou maltou. Normálně obstarávají dva dělníci dovoz cihel a jeden dělník přísun malty. Při zdění

zpracoval jeden zedník za den 1000 cihel. Při zdění Turčičovou metodou je výkon 5000 cihel na dělníka za osmihodinovou pracovní směnu zcela obvyklý. Vezmeme-li průměr za delší dobu při zdění všech druhů zdění, které se při stavbě normálního rodinného nebo činovního domu vyskytují, zaručí použití Turčičovy metody nejméně trojnásobný výkon oproti způsobu zdění dosud obvyklému. Přitom je zajímavé, že námaha zedníků, pracujících podle Turčičovy metody, nejen že není větší než jiných zaměstnanců pracujících úkolově, ale tvrdí, že je méně namáhavá, protože jim ušetří shýbání pro cihly, míchání malty a pod.

Turčičovská pracovní skupina se skládá z 1—2 zedníků a 3—4 dělníků. Vede ji zedník-předák, jehož úkolem je připravit staveniště tak, aby během práce nenastalo žádné zdržení a klásti cihly — obvykle po dvou najednou — do maltového lože. Maltové lože před nim rozprostírá zedník-maltář speciální lopatou, upravenou tak, aby se maltovou vrstvou pokryla najednou celá šířka zdi-

obtížnějších partií stačí na dovoz cihel jeden dělník. Výrobnost celé pracovní skupiny stoupne asi o jednu třetinu. Obráží se to ve mzdách, které činí u zedníka asi 35 Kčs za hodinu a u dělníka 27.50 Kčs. Tato výše odpovídá čírným mzdám, které se platí na t. zv. čírných stavbách, t. j. stavbách, prováděných tajně mimo rámec dvouletého plánu. Na rozdíl od čírných mezd je však každý haléř mezd turčičovců kryt počívou prací. V Československu se použilo Turčičova způsobu zdění po prvé v srpnu letošního roku na Stavbě mládeže v H. L. a na staveništi národního podniku Konstruktiva v Čakovcích. Výkony, jichž tam bylo docíleno českými a slovenskými zedníky a dělníky, nezůstaly v ničem za výkony docílenými v Jugoslávii.

Co je Turčičova metoda?

Turčičův způsob zdění je kolektivní pracovní postup, kde každý člen skupiny vykonává trvale určitou složku práce. Činnost zedníků je přísně omezena na tu část práce, která vyžaduje odbornou přípravu. Předpokladem úspěšného provádění je pečlivá příprava staveniště a plynulé zásobení stavebními hmotami.

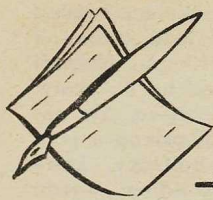
Četkem lze říci, že Turčičova metoda znamená převrat ve stavebnictví a značnou měrou zvýší životní úroveň zedníka i stavebního dělníka. Současně snižuje citelnou nozou i kvalifikované síly na pracovním trhu.

A ještě jeden dalekosáhlý důsledek má Turčičova metoda pro stavebnictví. Svým pracovním tempem donutí dříve či později mechanizovat stavby hlavně v přísunu stavebních hmot. Nemůžeme si zapřít, že dnešní způsob provádění staveb pozemních se praneapatně lší od způsobu stavění za dob starých Egyptanů. Podle starověkých staveb, které se nám dochovaly, lze spíš předpokládat, že byly tehdy známy stavební metody výkonnější, než jsou současné, které se však po naše časy nedochovaly. Přizpůsobí-li se celé staveniště jak strojním vybavením, tak organizací práce tempu Turčičova způsobu zdění, promění se teprve stavební řemeslo ve stavební průmysl, rovnocenný všem ostatním průmyslovým oborům. Důkazem toho jsou výkony docílené na celomechanizovaných staveništích v SSSR, kde stachanovské skupiny, podobně turčičovským, docílují přímou neuvěřitelných výkonů až 100.000 cihel za den.

Nezbytným předpokladem pro dosažení takových úspěchů je zásada, aby již architekt při vypracování projektu používal výhradně stavebních prvků, které zaručí snadné provádění vysokovýkonnými pracovními metodami. Mechanizace stavebnictví začíná tedy u projektanta.

Tato přeměna je nezbytností i s hlediska sociálního. Právo na práci, které zaručuje každému svému občanu lidové demokratické republiky, zvyšuje netušnou měrou touhu po slušném bytu v nejnižších vrstvách národa. Byty nevyhovující jak po stránce zdravotní, tak svou velikostí, které dosud byly pronajímány těm, kteří ze strachu před nezaměstnaností byli nuceni omezovat nájemné na nejnižší možnou, budou bouřně opuštěny a nenajdou nových nájemníků. A v tom tkví hlavní význam Turčičovy metody. Pomůže nám zvednout životní úroveň našeho občanstva v jedné z jejích nejdůležitějších složek, t. j. splnění touhy každého člověka, aby slušně bydlel.

Práce

našich čtenářů

KRITIKA • DISKUSE

Včera

„Heil Hitler!“ Slova zabouřila náměstím, narazila na dlažbu a byla pohlcena mlčíci zdí. Pozvedl jsem hlavu, trochu jsem se pootočil a tu jsem spatřil na hákových křížích ověncené tribuny statného Němce, jehož ruka byla pozdvížena. Oči mu zazářily, prsa, ověncená mnohými vyznamenáními se nadmula a celé tělo zkamenělo, když mu soukmenovci odpovídali. S odporem v srdci jsem odešel. Ještě v dále jsem slyšel německou řeč, která výbojně tlumočila německá vítězství.

Dnes

Šel jsem rozbitým nádražím. Mou tichou chůzí přehlušovaly rytmické tapy krumpáčů. Jen mané jsem se otočil. Na hromadě zřícenin pracoval Němec — ano, ten Němec, kterého jsem viděl na tribuně řvát. Přišel jsem blíž. Tvář měl strhanou, líce bledé, vlasatou hlavu pokrývalo několik šedin. Oči pozbyly lesku, ruka jen namáhavě zvedala krumpáč.

Zítřka

Tak skončil on, tak skončil německý nacismus a tak skončí jednou celý německý národ!

Napsal R. Kvaček, 14 r., Jičín

Děvčata a hoši!

V nejtěžších dobách našeho národa nám pomáhala národní píseň. Pomáhala nám přenášeti se přes propasti beznaděje a naplňovala nás vírou v lepší zítřek. Zpívána radostně, jindy smutně, ale vždycky srdečně a byla naší modlitbou. „Zpěvem k srdci, srdcem k vlasti“, říkáme a zamyslíte-li se nad těmito slovy — jistě jim dáte za pravdu. Zpívejte národní písně, neboť jsou naším chlebem a krví! V každé je kus srdce, které do ní vložil dnes již neznámý autor. Můžeme být plným právem hrdi na to, že jsme Češi a že máme tolik krásných, národních písní.

Napsal J. Novák, 19 r., Revnice

Starší

KRKONOŠSKÁ CHALUPA
7 bodů

KOSTELÍK

7 bodů

Kreslil J. Boška, 16 r., Vl. Březi

Mladší

Hviezda sa nevrátil!

3 body

Vyšly už hviezdičky na oblohu, luna mi zazerá po obloku, luna mi zazerá po obloku. V uši mi zaznieva roj melodií, husle to zazneli do tichoty. Plačú. Ja zavzlykám tiež. Bláznivý sláčik to vydáva tón plačlivý. Plačem. Už nevráti sa hviezdička krásna, ba prekrásna, ach — mamička...

E. Weidler, 14 r., Žilina

KOSTEL

3 body

Kreslil S. Suchár, 14 r., V. Uherce

Volání před večerem

7 bodů

Braňte se před Tmou
Volejte po Slunci
Nechtějte Noc
Noc je zabíják
Duši.

Vztyčte ruce proti padající černi
Nabodněte srdce na vrcholky
briz

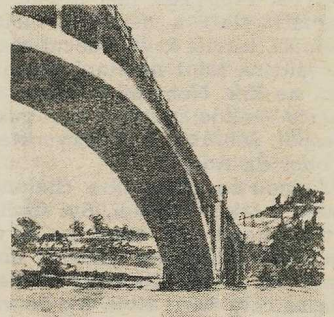
Napište poselství krve
za zapadajícím sluncem
Vztyčte prapor Světa na stožár
Děni

Spěchejte, než přijde Váš Cas
Bude pozdě, až se rozsvítí
plynové lampy hvězd
Braňte se před Nocí
Noc je Smrt.

B. S. Kolinský, 14 r., Písek

MOST

7 bodů

Kreslil M. Šimek, 17 r.,
Kostelec n. Orlicí

Srpnový večer

7 bodů

Svou hlavu zeměnou
Večeru kladu do dlani
Umlkl život již
Jen zvonek vyzvání
Někde hluboko pod strání
Nad hlavou mou šedivým
přeludem

Divoké husy v klínu
V modravé propasti věčna
Tichounce plují k jihu
Otavy v divokém rozmaru
Pozdrav únavy mi háží
A někde daleko pod strání
Zvonek údery svými
Hodiny noci počítá.

V. Šilhánová, 16 r., Liberec

SLOVO MÁ REDAKCE

ZVEME DO REDAKCE VSECHNY PRÍSPĚVATELE A ZAJEMCE: PŘIJĎTE VE STŘEDU V 18 HOD., ZAHAJUJEME DEBATY O NAŠÍ STRÁNĚ!

MLADŠÍ. Básně. — H. Bednarovičová: dobrý námět, poslejte. — J. L. Zelenka: dlouhé, kratší. — L. Holmanová: totéž, ale dobře to vidíš, jen si vyber, co básnický ztvárníš. — J. Rozsypalová: daří se ti místy pěkně, jinde vypadne a jen rozmělníš, co se dá říci pevněji. — M. Kotva: pěkné zásady, ale z nich si vyber jen jednu, kterou zachyť krátce, ale výstižně. — F. Klimeš: po jedné straně papíru a neobkresluje. — J. Adamec: chybí údaj věku a bez toho nemůžeme otisknout. — 6155 klub: čtete básně! — Lilian: uveď své pravé jméno a pošli znovu. I když píšeš pod značkou, musíš nám jméno udát. My je neprozradíme. — H. Heřmanská: krátké, tak to má být. — M. Večeřová: uveď věk! — M.

Vejnarová: napiš krátce o tom vodníkovi, to je zdařilý záběr. — Kresby. — Všichni, kteří kreslí, poslejte jen kresby původní, neobkresluje. — J. Stejzkal, Z. Kantor, P. Vaverka, Fr. Niki, J. Nevřiva, J. Burda, Z. Huňáček, J. Chudobová, J. Repík, M. Mašat: vy všichni jste kreslili podle předlohy, nebo obkreslovali. Uveďte vždycky předlohu. — J. Haberman obkreslil podle J. Lady. — V. Šip: pečlivěji. — A. Votroubková: kreslil! — V. David: větší obrázky nám nakresli! — Š. Suchar: také. — L. Jägerová: jen tuší, tužkou nelze pro nás kreslit. — Fr. Lamberský: pečlivěji, nemáš tam perspektivu a chybí souměrnost. — Jsou vyřizeny příspěvky došlé redakci do 19. srpna 1947. Z loňského rámce mladších nám zbyly tyto připomínky: M. Hulmák, M. Bek, J. Zesl, J. Burda, B. Burdil, J. Dvořák, J. Michálek, V. Lesný: raději vlastní námět. — S. Tatar, B. Angl, J. Koník, G. Tuřanský: kreslete tuší. — V. Vaníček, H. Provažnicková, R.

Kroftová: neudali stáří nebo adresu. — J. Tománek, F. Koldovský, J. Tupý, G. Opočenský, T. Slámová: zlepšujte rým. — H. Webrová, F. Rolný, J. Jakubec, Z. Andělová: obrázky jsou příliš drobné. — V. Pastor, K. Balásek, T. Borový: do sud nelze zařadit. — T. Čejka, V. Kašík: zaslali pěkné práce, na které nevyšlo místo. — S. Kropáček, H. Vondráček, L. Voveská, I. Dobrá, J. Vofířková: nevyhovuje námětem. — Z. Francová, G. Emrová, J. Knor, D. Vranovská: myšlenky neodpovídají vašemu věku. — J. Opatrný, B. Voneský, K. Nová: vylučují se ze soutěže, protože opisovali. — T. Pěkný, S. Valešová, F. Zákavská: práce jsou příliš obšáhle. — J. Novotný, A. Fiala, T. Rolná, E. Pospíšil: dosud nelze zařadit. J. Krupna, D. Syrovátka, L. Sladký, J. Trnava: také slovenské příspěvky vítáme. — S. Petr, K. Dobrovolný, H. Nademlejnský, G. Malarik: zaslali pěkné práce, na které nevyšlo místo.

Stav Malé podzimní soutěže po prvním kole:

STARŠÍ, básně: 1. V. Škvára 15 bodů, 2. B. S. Kolinský 14 b., 3.—5. J. Barta, L. A. Vaňous, V. Šilhánová 7 b., 6. J. Buk 6 b., 7. J. Krchová 5 b., 8. B. Hanzlovská 3 b.; kresby: 1. M. Šimek 22 b., 2. J. Boška 14 b., 3.—5. V. Toman, J. Krebs, Lüfnerová 7 b., 6.—7. J. Choleva, V. Vašák 6 b., 8. M. Kapinus 3 b.

MLADŠÍ, básně: 1. J. Bednář 5 b., 2.—4. R. Štěpán, V. Kašík, E. Weidler 3 b., 5. Š. Suchár 2 b.; kresby: 1. B. Borovský 4 b., 2.—3. S. Michálek, Š. Suchár 3 b., 4.—5. P. Kersch, H. Musumeci 2 b.

Pajdám a šmatlám

NODÉ-RATO C

Ami F C F C

1. PAJDÁM A ŠMATLÁM JAK TRÁVĚNĚJ KŮŇ, NEMDÍM ŘEKU A
2. NE-ČU SE, TAHNŮ JAK HLEMEJDOJ MRÁK, NESLYŠÍM STABA A

NEVDÍM TŮŇ. X POPYŘEK ČA-TRŮ UŽ ME-TI-SÍ HIC
NESLYŠÍM VLAK. Z NEHOU UŽ SLABOTOU I-XA-KY MÁM,
FINE F C

NEVDÍM PŘED SÉBĚ, NE-V-DÍM KIC. BEB. JU-PÍ, JU-PÍ,
NESLYŠÍM NIC TADY, NESLYŠÍM TAM. F C F

V KOSTECH MĚ LOUPÁ, JU-PÍ, JU-PÍ, STŘEP Z HLAVY MÁM. JU-PÍ,
C F C G# F C

JU-PÍ, CESTA SE HOUPÁ, JU-PÍ, JU-PÍ, Z FÓRLU JDU SÁM. DĚLE 2.C AL FINE

NO. 4 - THE CAMPBELL HIGHWAY

Tento zpěvník vyšel jako poděkování za spolupráci PLUTA s Trampem od roku 1990 a také k jeho 69. narozeninám.

Redakce Trampa mu přeje především hodně zdraví...

Noty kreslil Č. Prymus - Johan

Trampský Zpěvník č. 36

Písničky VI. Pechara - Pluta

CANOL ROAD - THE

KNIHY TÁBOROVÉHO OHNĚ
Nakladatelství Tramp - Ostrava
Příloha měsíčníku Tramp č. 1/2000
Ilustroval: J. Dostál - Janda

